

Sara

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Med ett leende i väntrummet ...

Sara, med ett leende i väntrummet!

Kan en av de svåraste erfarenheter i livet vara att vänta? Att vänta i kö på posten, i affären eller på att någon skulle komma som bästämmt träff med kan tära på tålmodet. Kanske det värsta är att vänta i läkar- eller tandläkarväntrummet. På ett högre plan kan svårt att vänta på att komma in på en utbildning, att hitta "den rätta", att vänta på att ens man ska se hur viktigt det är med familjen eller att han ska sluta dricka så mycket. Vi är så vana vid att allting ska gå snabbt. Ett komplext problem ska lösas på filmens två-timmars visning eller TV-programmets timma. Färdig-lagad mat värms i microugn på några minuter efter att ha köpts på väg hem. Brevet ska inte ta en dag att komma hem utan på några sekunder genom e-post. Även vår personliga utveckling ska inte ta längre tid än en veckolång kurs på jobbet. Detsamma kan gälla våra liv som kristna. Att vänta tålmodigt på Gud att verka kan väl en av de svåraste erfarenheter i våra kristna liv. Har Du något som Du väntar på att Gud ska göra? Att frälsa någon nära Dig, att hjälpa Ditt barn som har gjort uppror mot Gud och gått sin egen väg hitta hem igen, att hjälpa Dig förtrösta istället för att tvivla, och får vi lägga till - frid på jord? . . . Befinner Du Dig i väntrummet? Verkar Gud vara för upptagen för Dig? Problemet är inte nytt. Det finns olika bibliska gestalter som fick vänta länge för Gud att verka. En av dem heter Sarai som senare fick namnet Sara (prinsessan). Hon var förmögen, fru av en rik man, Abram, och så påfallande vacker att hennes man bad henne två gånger att ljuga inför kungarna i andra länder som säkert skulle ha dödat honom för att få en så vacker kvinna som hon. Hennes stora sorg var att hon var barnlös trots att Gud hade sagt att Abram skulle vara far till ett tallrikt folk. Abram som sedan blev Abraham (fader till många folk - vad hans tjänare måste ha skrattat när han, den över 100-åriga mannen, bad de kalla honom vid det namnet) var inte bara rik, utan en Guds man som följde Gud i det mesta med en otroligt stark tro. Det betydde för Sara att hon fick lämna sitt bekväma liv och följa med honom ut i öknen till ett vilt främmande land. Två gånger fick hon flytta snabbt långt bort. Och ofta, ofta flyttade de deras hopfällbara tält och rörde sig vidare när Gud bad om det. De visste inte exakt vart de skulle eller när (om? måste de ha frågat sig) Gud skulle hålla sitt löfte.

Hade Sara levt i sitt tält idag kunde det ha skrivits om henne som Max Lucado har skrivit i sin bok, Och himlen applåderade (HF:s förlag): "När hon är i sina bästa dagar lovar Gud henne en son. Hon blir till sig av förtjusning. Hon går genast till "mamma-butiken" och handlar några snygga klänningar. Hon möblerar om i tältet och inreder barnkammaren & hellip; men inte får hon någon son. . . . Hon bockar av åtskilliga kalendrar & hellip; fortfarande ingen son.

Därför beslutar hon sig för att ta saken i egna händer. ('Kanske är det så att Gud behöver lite hjälp på traven.')

Hon övertygar Abram om att tiden håller på att rinna ut. . . . Därför befäller hon sin hemhjälp Hagar att gå in till Abram för att höra det är något han behöver. ('Och då menar jag verkligen vad som helst!') Hagar går in som jungfru men ut som blivande mor. Så börjar problemen.

Hagar blir överlägsen . . . Sarai blir svartsjuk. . . . Och Gud kallar pojken för en 'vildåsna' - ett passande namn på en som fötts ur envishet och tvingats sparka sig in i historien.

Det blev inte den tomtebolycka Sarai tänkt sig. Istället är det ett samtalsämne Sarai och Abram försöker undvika.

Till slut, fjorton år senare, när Abram nästan tillryggalagt ett helt sekel och Sarai är nittio & hellip; när barnkammartapeten är urblekt och leksakerna omoderna & hellip; när tanken på det egna barnet bara framkallar suckar, tårar och undrande blickar mot en tyst himmel & hellip; då dyker Gud upp på besök och ber dem välja namn åt den kommande sonen.

Både Abram och Sarai reagerar på samma sätt; med ett skratt. . . .

De skrattar åt hur vansinnigt det hela är. . . .

De skrattar därför att det är vad man gör när någon påstår att han kan göra det omöjliga. . . . Sedan, alltjämt med leendet på läpparna, skrider Han (Gud) till verket med det Han är bäst på - det otroliga.

Han ändrar på vissa saker och börjar med deras namn. . . .

Men det var inte bara namnen Gud förändrade. Han förvandlade deras sinnen. Han förvandlade deras tro. Han förändrade deras skatteavdrag. Han förändrade deras definition av ordet omöjligt.

Men störst var ändå förvandlingen av Saras attityd till att lita på Gud.

(Sara själv kunde ha sagt:) 'Gör jag som jag själv vill får jag bara migrän. Men när Han gjorde som Han ville fick jag en son. Försäkra mig om ni kan! Allt jag vet är att jag är stans första kvinna som betalt barnläkaren med en pensionsavi.'" Trots att Sara tröttnade på Gud, tog saker i egna händer, syndade mot Gud och grovt utnyttjade andra personer för att få som hon ville står hon med som enda kvinnan i ett mycket exklusivt sällskap med den rad av män som äras i Hebreerbrevet 11 på grund av deras TRO. "Genom tron fick också Sara kraft att bli mor för en avkomma fast hon var överårig. Hon litade på honom som hade gett löftet." (11:11) Någon gång mellan skrattet och födseln växte en tro i Sara som gav henne kraft att lita på Gud. Hennes liv hade varit en serie övernaturliga räddningar, heliga segrar, och bevis på Guds makt mitt ibland ett ogudaktigt och ont folk. Slutligen var hon övertygad. Gud kunde göra vad han lovade. Hon trodde på det omöjliga för sig själv, och Gud höll sitt löfte. Äntligen föddes det efterlängttade barnet vars namn, Isak, mycket passande, betyder skratt! Sara förklarar, "Gud har fått mig att le. Alla som får höra detta kommer att le med mig." (1 Mosebok 21:6)

Vi som sitter här och nu i väntrummet får också le. "Le" i sammanhanget betyder att vi väntar med en förväntansfull förtröstan och glädje byggt på ett tryggt tro att Gud hör och är med även oss. Din situation kan verka vara lika hopplös som att få ett barn vid 90 års ålder, men tiden i väntrummet kan användas för att lära känna mer intimt Den som Du väntar på. Som David sade i Psaltaren 27:13-14:

"Jag är viss om att få se Herrens godhet i de levandes land. Hoppas på Herren, var stark och frimodig i ditt hjärta, ja, vänta på Herren!" Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...